

res af private. Med opstramningen i bestemmelsen har det været afgørende for Socialdemokratiet at få præciseret, at det påhviler kommunen at definere projektets betingelser, hvad angår økonomisk grundlag, formål og målgruppe, så arbejdsgiverne ikke kun vil aftage den mest ressourcestærke gruppe af unge.

Socialdemokratiet er tilfreds med, at deltidsbegrebet er fjernet fra loven og det klart er tilkendegivet, at kommunen alene har mulighed for at nedsætte arbejdstiden på beskæftigelsesprojekter og ved ansættelse med løntilskud for de personer, der modtager ungdomsydelser efter L 62.

Det er hermed fastslået, at ved deltagelse på ordinære beskæftigelsestilbud skal løn- og arbejdsvilkår være overenskomstmæssige eller de sædvanlige vilkår ved tilsvarende arbejde.

Med lovforslaget lægges ansvaret for indsatsen for de særligt udsatte grupper over på kommunerne og amtskommunerne, og der skal ske en koordinering mellem arbejdsmarkedsnævnenes indsats og kommunernes indsats. Socialdemokratiet anser det for givet, at denne koordinationsforpligtelse placeres i arbejdsmarkedsnævnene, som det er nævnt i bemærkningerne til det stillede ændringsforslag til § 16. Netop dette kan sikre, at der kan etableres tværgående kommunale aktiviteter, og at tilbudsmulighederne for de ledige bliver større.

De gode erfaringer med samarbejdsmodellen i forskellige regioner ser Socialdemokratiet gerne videreført.

Det er desuden vigtigt for Socialdemokratiet, at kvaliteten at tilbudene ikke forringes, og at de, hvor det er muligt, kombineres med uddannelse.

Et andet mindretal inden for flertallet (Socialistisk Folkepartis medlemmer af udvalget) ønsker at føje følgende udtalelse til den ovenfor af flertallet afgivne fælles udtalelse:

I to varierende udgaver har socialministerens lovforslag (L 62) om en ungdomsydelse været behandlet flere gange i Folketinget. Under behandlingen har SF fremhævet adskillige for os afgørende og betydelige mangler.

SF mener f.eks., at det er fejlagtigt og udtryk for systemtænkning, hvis alle unge skæres over én kam, blot fordi de henvender sig på et bistandskontor og søger kontanthjælp. Behovene er forskellige. Derfor er der brug for forskellige tilbud og muligheder. Med dette udgangspunkt er der da også mange af de allerede eksisterende og planlagte kommunale beskæftigelsesordninger, der er skruet sammen.

SF mener, det er absurd, hvis unge, der søger kontanthjælp, blot fordi de ikke kan få en efg-praktikplads, pludselig kan få et beskæftigelsestilbud via en social ordning. Det ville være noget mere enkelt og logisk, hvis man i stedet skaffede det tilstrækkelige antal lære- og praktikpladser. Omvejen over bistandskontoret er meningsløs.

Endvidere har SF været modstander af en ungdomsydelse, der blot kom til at betyde en nichetilværelse for den unge uden egentligt perspektiv. At ungdomsydelsen med andre ord for mange blot blev en slags uddannelse til egentlig kontanthjælp. Vi har desuden været i tvivl om, hvorvidt kommunerne overhovedet ville være i stand til at skaffe så mange beskæftigelsespladser med arbejdsopgaver, der var andet end sysselsættelse. I den forbindelse har vi også været betænkelige ved, om en generel ordning for 18- og 19-årige kontanthjælpsmodtagere ville komme til at betyde, at den kommunale indsats over for andre grupper, f.eks. langvarige kontanthjælpsmodtagere, ville blive svækket. Det har bl.a. været baggrunden for SF's forslag om en generel job- og uddannelsesordning for kontanthjælpsmodtagere, hvor tilbudene skulle gives efter f.eks. tre måneder.

SF har også set en betydelig risiko for, at unge med særlige problemer droppede ud af ordningen, med det resultat, at de ikke ville være berettigede til kontanthjælp, og at man efterfølgende ville miste kontakten med de pågældende, hvad ingen kan have interesse i.

En række af de problemer, SF har nævnt undervejs, er forsøgt løst bl.a. ved den aftale, der er indgået om lovforslaget mellem regeringen, Socialdemokratiet og SF, men også allerede ved socialministerens sidste udgave af lovforslaget. Det indebar, at kommunerne først skal